Quaresma - Quart diumenge

Per Administrador el dg., 22/03/2009 - 08:00

2 Cr 36,14-16.19-23
Ef 2,4-10
Jn 3,14-21

Salvats per l'amor de Déu, no per les nostres obres Quan ja portem bastants dies de Quaresma en els que intentem prendre consciencia de la nostra condició pecadora, l'Església avui, no fos cas que desesperéssim i defallíssim de tant remenar la nostra misèria, ens fa considerar el motiu definitiu que tenim per confiar en el perdó i la reconciliació plena amb Déu: "*Déu ha estimat tant el món, que li ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna*". No és pel valor que puguin tenir les nostres pràctiques quaresmals que podem esperar la nostra reconciliació amb Déu i la pau del nostre cor. Les obres de penitència que intentem fer són sempre poca cosa més que signes del nostre desig de reconciliació amb Déu i amb els germans. Però, com avui ens ho confirma Sant Pau: "*És per la gràcia que heu estat salvats, per mitjà de la fe, i això no ve de vosaltres: és un do de Déu. No és fruit de les obres perquè ningú no pugui gloriar-se. Som obra seva*".Només per la fe en un Déu d'Amor, que ens ha estimat primer, que se'ns ha donat plenament en Jesucrist, som salvats. Només el seu Amor salva. I aquest és l'únic i el veritable motiu de la nostra esperança: que Déu ens estima, perquè sí, perquè Ell és bo, perquè som obra seva: "*L'amor que em teniu,Senyor, val més que la vida"* deia confiat el salmista (Salm 62). I la prova de l'amor gratuït i incondicional de Déu és Jesucrist. Déu, com recordem particularment en aquest temps quaresmal, ens ha lliurat fins a la mort el seu Fill únic, *perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna*.**Creure amb les nostres obres**La condició de la nostra salvació és creure en l'amor que se'ns manifesta en Jesús, ki enJesús crucificat. Per ventura hem de tornar a aquella vella controvèrsia de si ens salvem per la fe en Déu o ens salvem per les obres? De cap manera: l'Evangeli d'avui, ens ho explica prou clar: ens parla de fe i ens parla d'obres, i diu que les obres són fruit necessari i resposta agraïda al que primer Déu ha obrat en nosaltres transformant i il·luminant el nostre cor. Tothom qui obra malament peca contra la fe, peca contra la llum: *quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum, perquè no es comportaven com cal... Però els qui viuen d'acord amb la veritat sí que busquen la plena llum...* Creure comporta viure d'acord amb la veritat que creiem: i la veritat que creiem és l'amor incondicional de Déu, que reclama que l'estimem com ell ens estima, i que estimem tots els qui ell estima. No es creu amb el cap, sinó amb el cor i amb la vida. No creiem "dogmes", veritats abstractes: un només creu en l'Amor responent amb amor, lliurant la pròpia vida en amor.**La clau del sentit de la nostra vida**És important que l'evangeli ens digui que Déu estima el món. Perquè que Déu estimi aquest món nostre no és cap evidència... Moltes vegades ens pot venir al cap que si Déu existeix i estima, no és possible que hi hagi tantes desgràcies, tantes injustícies, tantes víctimes innocents. Veient com van les coses, estem sempre abocats a la temptació de pensar que el nostre món està, com se sol dir, "deixat de la mà de déu"..L'evidència- experiència del sofriment humà i també el de la maldat humana ens deixen sense resposta. La nostra vida - la pròpia personal i la del conjunt social - sovint se'ns presenta com un enigma: sembla que mai no s'acaba de realitzar en plenitud, sempre ens trobem com mancats, com amb un buit que no podem omplir... On anem? Com seriem feliços? I, ja ho veieu: tots anem com desballestats, amb el neguit de tenir, de posseir, de disfrutar... I al final, com a resultat dels egoismes acumulats i multiplicats de tots, el món és com un infern de guerres, de lluites, d'injustícies, de misèries i de mort.I tanmateix, l'evangeli ens diu i ens demana creure que som realment persones estimades per Déu, valuoses als seus ulls (Is 43, 4). Ben cert que sovint trobem a faltar senyals o signes més clars i sensibles de l'amor de Déu per a totes les persones del món i de la història humana. Però cal escoltar el que se'ns anuncia a l'evangeli d'avui: "*Déu ha estimat tant el món, que ha donat el seu Fill únic...*", lliurant-lo per tots nosaltres "*fins a la mort i una mort en creu"* (Fl 2, 8). Així doncs, creure en Jesús, i precisament en Jesús crucificat, és el que ens ha de donar la convicció i l'experiència de ser persones estimades per Déu, malgrat els sotracs de les experiències i els sentiments contraris. L'amor no exclou la contradicció o el dolor: s'hi implica. Déu, en Jesús, s'ha implicat en tots els nostres dolors i n'ha sortit triomfador. Això és, precisament, el que celebrem la Quaresma/Pasqua.L'evangeli d'avui sembla donar-nos com una clau del sentit de la nostra vida, que descansa en un profund misteri: Déu ens estima gratuïtament, perquè sí; i ens estima tant que ens ha donat el seu Fill únic; i ens convida a estimar-lo com ell ens estima i ens assegura que això ens "salva", que això és el que pot donar sentit a la nostra vida. Com ho deia el gran St. Agustí: *Ens has fet, Senyor per a Tu, i el nostre cor romandrà inquiet fins que descansi en Tu.* No és tenir més coses, no és imposar-nos per la força sobre els altres el que ens podrà fer veritablement feliços. Cal entrar per aquest camí de l'amor que Jesús ens vingué a revelar i a fer present amb la seva vida i amb la seva mort.En aquesta quaresma fem un esforç per re-entrar en aquest camí de l'amor. Segurament tindrem la sensació que és poc el que podem canviar el nostre món tan desballestat. Però és ben segur que podem canviar-nos una mica nosaltres mateixos, i que això pot canviar una mica el nostre entorn. I pensem que, si Déu ens diu que estima incondicionalment el nostre món tal com és, i per això hi envia el seu Fill tot i que acabaran crucificant-lo, també nosaltres, amb la seva gràcia, hem de procurar estimar el nostre món, encara que d'alguna manera ens crucifiqui. En la quaresma i en la pasqua celebrem l'amor incondicional de Déu pel món, tot i que aquest el crucifiqui: i, agraïts, demanem gràcia per estimar com Déu estima, tot i que en puguem resultar crucificats. En un món que viu d'odis i d'egoismes, el cristianisme és una invitació a viure de l'amor i en l'amor. Aquesta es la "sal de la terra" i el "llevat" que els cristians, humilment però decididament, hem d'aportar al nostre pobre món.

ETIQUETES
INJUSTÍCIA LLUM OBRES FE SALVACIÓ RECONCILIACIÓ PERDÓ AMOR GRATUÏT SOFRIMENT SENTIT DE LA VIDA